

ת"פ 8834/08/16 - מדינת ישראל נגד טל עמאר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 8834-08-16 מדינת ישראל נ' עמאר
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל
נגד
טל עמאר
המאשימה
הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אלכס ישראלוב

ב"כ הנאשם: עו"ד רענן עמוסי

הנאשם: בעצמו

הכרעת דין

תמצית כתב אישום והמענה

1. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם ביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיפים 452 ו-380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי המפורט בו, ביום ה-27.3.16 בשעה 4:00 שהו הנאשם וחברתו ניקה בבית דודתה, לאחר וויכוח ביניהם הלך הנאשם לביתו וניקה הלכה למקום בו חנה רכב של ידיד שלה. ניקה נכנסה לרכב באמצעות מפתח שהחזיקה ברשותה. למקום הגיע המתלונן, כשהוא נוהג ברכב של חברו וחנה את הרכב כאשר הוא חוסם את הרכב בו ישבה ניקה, ושכב לישון במושב הנהג. ניקה, שחששה מהמתלונן, התקשרה לנאשם וביקשה כי יסייע לה. הנאשם הגיע למקום ומשהבחין במתלונן החל חובט בחוזקה בחלון הנהג שברכבו ודרש ממנו לפתוח את החלון. לבסוף נשבר החלון. הנאשם הכה את המתלונן באגרופים בפניו, בכתפו ובחזהו ולאחר מכן שבר גם את החלון השמאלי האחורי ברכב המתלונן. המתלונן, שחש לחייו, ברח מהמקום ברכבו ועצר בסמוך לאחר הגעת המשטרה.

על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות דימום בשפה התחתונה, נפיחות קלה מעל הלחי השמאלי, רגישות קלה בצלעות עליונות משמאל, המטומה קטנה ברירת שפה עליונה במרכז. נטען כי במעשיו אלה, תקף הנאשם את המתלונן וגרם לו בכך חבלה של ממש וכן היזק במזיד לרכוש.

2. במענהו לכתב האישום הודה הנאשם כי שהה בתאריך ובשעה הנקובה בבית דודתה של חברתו ניקה

עמוד 1

יחד עמה, וכי לאחר ויכוח התפצלו, הנאשם הלך לביתו וניקה נכנסה לרכב של ידיד שחנה במקום האירוע באמצעות מפתח שהיה ברשותה. עוד אישר כי המתלונן הגיע למקום באמצעות רכב של חברו, חנה כשהוא חוסם את הרכב בו ישבה ניקה ושכב לישון במושב הנהג. בנוסף אישר כי ניקה, שחששה מהמתלונן, התקשרה אליו וביקשה כי יסייע לה. הנאשם כפר בכך שתקף את המתלונן וטען כי הוא זה אשר הותקף על ידי המתלונן ונגרמו לו חבלות.

עיקר הראיות - קביעת עובדות ומהימנות

3. מטעם המאשימה **העיד המתלונן**. על פי גרסתו, חזר מהעבודה ביום האירוע בשעה 4:00 לפנות בוקר, כשהיה עליו לשוב לעבודתו בשעה 7:00. מאחר ולא רצה להפריע לחבריו הגרים עמו בדירה, החליט להישאר לישון ברכב. לדבריו, כאשר הגיע עם רכבו לחניון לא הבחין כלל בניקה וראה אותה לראשונה במשטרה. עוד לדבריו, ישן ברכב בשעה 4:00 ושמע מישהו דופק בחלון (ש' 27, עמ' 8 לפרו'). כאשר פקח את עיניו, שבר הנאשם את שמשות חלון הנהג וכן שבר את שמשות המושב שמאחורי הנהג (ש' 27, עמ' 8 לפרו'). לדבריו, הנאשם נתן מכה עם ברזל במפתח שהיה בידו לחלון, ובאמצעותו שבר את החלונות והוסיף כי את החלון אי אפשר לשבור ביד (ש' 28, בעמ' 9 לפרו' וש' 1, בעמ' 14 לפרו'). עוד פירט כי כאשר הכה הנאשם את הזכוכית, שברי הזכוכית הותזו לעיניו ופניו (ש' 15, בעמ' 10 לפרו').

4. לגרסת המתלונן, לאחר שהוכה מספר מכות, והחל לזוז עם רכבו קדימה (תוך שתיאר קושי לפתוח את הדלת במקום בו עמד הרכב), הגיע הנאשם עם הרכב שלו מהצד וניסה לפגוע ברכבו. המתלונן עצר את רכבו ואז ניגש אליו הנאשם שוב, הכה אותו באותו מקום בו הכה קודם ונתן לו מכה בכתף (ש' 4-1, עמ' 9 לפרו'). המתלונן פירט: **"קודם כל הוא נתן מכה קשה עם הברזל שהיה לו - שבר את השמשה שליד הנהג. בפעם הראשונה הוא נתן לי מכה בשפה התחתונה והוא הרביץ לי הרבה מכות כשאני יושב על הכיסא."** (ש' 28, בעמ' 9 לפרו'). **"המכה הראשונה הייתה בשפה התחתונה. (מצביע סביב הפנים בצד שמאל) גם בחזה וגם בראש."** (ש' 15, בעמ' 10 לפרו'). ועוד: **"... הוא שבר את החלונות הקדמי והאחורי באותו צד"** (ש' 31, עמ' 10 לפרו'). לדברי המתלונן סבל מפגיעות בראש, בשפה, בעין ובכל הגוף ולא עבד תקופה ארוכה (עמ' 11 לפרו'). בעת חקירתו הנגדית טען כי חבלותיו היו פנימיות וכי בתמונה ת/2 לא נראים חלקי גופו למעט פניו. המתלונן הבהיר כי לא יצא בשום שלב מרכבו ושב וטען כי הרכב עמד במקום צר בו קשה לפתוח את הדלתות, כן הכחיש תקף את הנאשם (ש' 1, עמ' 12 לפרו').

5. בעת החקירה הנגדית טען המתלונן כי כאשר תקף אותו הנאשם היה בין אצבעותיו ברזל, וכי הותקף עד אשר הצליח להתניע את הרכב ולזוז עמו קדימה (ש' 7-6 עמ' 14 לפרו'). המתלונן שב וטען כי לאורך כל האירוע הוא לא יצא מהרכב ולא הכה את הנאשם. לדבריו, לאחר שזז עם רכבו קדימה ניסה הנאשם לחסום אותו, וכשחזר אחורה, ירד הנאשם מהרכב בו נהג ותקף אותו פעם נוספת (ש' 12 עמ' 14 לפרו'). האירוע ערך לדבריו כ- 20 דקות חצי שעה. לטענת המתלונן לא ניסה לברוח מהמקום, ובשום שלב לא ירד מהרכב. לדבריו, לאחר שחסם הנאשם ברכבו את הדרך, נסע אחורה לכיוון היציאה שם פגש בכוחות המשטרה (ש' 7, בעמ' 17 לפרו'). בעדותו הסביר כי ברח עם רכבו בתוך מגרש החניה ולא יצא ממנו. לדבריו: **"אני רציתי להתרחק ממנו כדי שתהיה לי הזדמנות להתקשר למשטרה"** (ש' 31, בעמ' 17 לפרו').

6. בניגוד לנטען על ידי ההגנה, לא מצאתי קושי עם גרסת המתלונן באשר לנסיעתו קדימה ואחורה, חוסר בהירות או סתירה המביאים לפגיעה במהימנותו. באופן דומה, לאחר ששקלתי את טענת ההגנה לפיה על פי עדות השוטר לווינסטיין המתלונן ברח וניידת יצאה למרדף אחריו, ואת הטענה לפיה יש בכך כדי לפגוע במהימנות המתלונן

ולתמוך בגרסת הנאשם באשר לנסיבות האירוע - מצאתי כי דינה להידחות. מעיון מדוקדק בגרסת השוטר לווינשטיין עולה כי הנאשם הוא זה אשר טען בפני השוטר לווינשטיין שהסודני מנסה לברוח, כחלק מגרסתו לפיה ניסה הסודני לאנוס את ניקה, ממנה חזר בשלב מאוחר יותר כפי שיפורט בהמשך (ש' 7-8, בעמ' 23 לפרו'). משאלה הם פני הדברים אין מקום ליחס למתלונן בריחה מפני המשטרה כפי שניסה לטעון הסנגור, או לקבוע כי יש בדברים אלה לערער את מהימנותו. אזכיר עוד כי דוח הפעולה לא הוגש כראיה לביסוס טענת ההגנה, על אף שהבהרתי בעת המשפט כי ככל שאתבקש לקבוע ממצאים על יסוד דוח הפעולה יש להגישו.

באותו אופן, באשר לטענת ההגנה לסתירה בין המפורט בכתב האישום לפיו ברח הנאשם ברכבו מהמקום לבין עדותו של המתלונן - אינני מוצאת כל תימוכין לסתירה הנטענת. ודוק, להבנתי, המילה ברח מתייחסת להתרחקותו של המתלונן מהנאשם ממנו חשש, בדיוק כפי שהעיד, ואיננה עומדת בסתירה לגרסתו. לדברי המתלונן אכן נסע ברכבו על מנת להימלט מהנאשם אשר תקף אותו, אך לא יצא מהחניון ולא ניסה להימלט מהמשטרה. טענתו זו של המתלונן לא נסתרה, וניסיונו להתרחק מהנאשם אף מובן והגיוני לאור עדותו. אמנם, השוטר לווינשטיין לא ידע להשיב היכן מצאה המשטרה את המתלונן או איזה ניידת יצאה למרדף בעקבותיו ולאן ברח. יחד עם זאת, בעת חקירתו החוזרת הבהיר כי אין בדוח הפעולה שערך כל אינדיקציה לכך שהמתלונן ניסה לברוח ונתפס (ש' 17-18, בעמ' 29 לפרו').

7. שקלתי גם את הטענות לסתירות מסוימות והגזמה בתיאור האירוע על ידי המתלונן, את נפקותן של אלה והשפעתן על מידת מהימנותו וביסוס כתב האישום על ידי המאשימה. כך, ביחס לטענתו לפיה אחז הנאשם בברזל במפתח (ומבלי להתעלם מכך שהנאשם עצמו לא שלל שאחז במפתח בעת האירוע), ביחס לדבריו באשר לכמות המשתנה של האגרופים שלטענתו ספג, ביחס לדבריו לגבי משך התקיפה הנטענת על ידו (כ- 20 דקות או חצי שעה) שנטען כי איננה הגיונית בראי התעודות הרפואיות המעידות על מצבו של המתלונן לאחר האירוע (ת/3). מבלי לבטל אפשרות שהמתלונן העיד באשר למשך התקיפה מתוך תחושה שאינה בהכרח תואמת מציאות, ואף הגזים בתיאור חומרתי או בתיאור כמות האגרופים שקיבל מהנאשם, ואף לאחר שהתרשמתי מהמתלונן באופן בלתי אמצעי, מסקנתי היא כי הגרעין הקשה של עדותו של המתלונן היה סדור וברור, הגיוני, ומעורר אמון. עדותו של המתלונן אף נתמכת ומאומתת בראיות נוספות חיצוניות, חלקן אובייקטיביות, כפי שיפורט להלן.

8. כך, בתמונת הרכב אשר הוגשו (ת/1) ניתן לראות כי החלון הקדמי של הרכב בו ישב המתלונן מנופץ כמעט לחלוטין והחלון במושב האחורי שבור גם הוא. בנוסף, ניתן להבחין בנקודה מסוימת על פני הזכוכית שבה ניתנה מכה. מתמונת הנאשם במשטרה (ת/6) ניתן להבחין ביד ימין באגודל ובין האגודל לאצבע בפצעים עגולים חדשים. בהודעתו ת/5 טען הנאשם כי מדובר בפצעים מהחלון. ראיות אלה עולות בקנה אחד עם טענת המתלונן לפיה הנאשם הכה בחלון באמצעות מפתח/ ברזל עד שנשבר כפי שהעיד המתלונן.

9. בנוסף, בתמונת המתלונן אשר צולמה במשטרה (ת/2) ניתן לזהות פצע בחלק הפנימי של שפתו התחתונה של המתלונן. המדובר בפצע בתוך פיו של המתלונן ואין זה סביר כי פצע מסוג זה נגרם מזכוכית החלון כפי שטען הסנגור. גם אם סוג הפצע המצולם בת/2 מותר ספק באשר לשאלה ממה או כיצד נגרם (וניתן לטעון כי המדובר בפצע שאינו קשור לתקיפה מכל מין וסוג), הרי שהתעודות הרפואיות (ת/3) מלמדות על קיומן של חבלות המפורטות בכתב האישום בדמות נפיחות קלה מעל הלחי השמאלי (ראו סיכום אשפוז), רגישות קלה בצלעות (ראו סיכום אשפוז) והמטומה ברירית שפה עליונה במרכז (ראו סיכום ייעוץ פה ולסת). בנוסף, התעודות הרפואיות ת/3 אף תומכות בטענת הנאשם לפיה התלונן בזמן אמת ובסמוך לאירוע על כך שהותקף, זאת אף אם חלפו מספר שעות מאז שעזב את תחנת המשטרה בשעה 12:00 לערך ועד אשר הגיע לבית החולים והתקבל למחלקה.

10. נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם לפיה אין על גבי התעודות הרפואיות (ת/3) מספר דרכון או פרטים מזהים של המתלונן, ועל כן ייתכן שהאדם אשר נבדק אינו המתלונן. טענה זו איננה מתקבלת. ראשית, שמו של המתלונן מופיע על גבי התעודה ועל גבי סיכום האשפוז אף מופיע מספר דרכון כך שהטענה כלל איננה ברורה. בנוסף, גרסתו של המתלונן סדורה ומעוררת אמון ואינני מוצאת כל סיבה להטיל ספק בטענתו לפיה הוא זה אשר התייצב ונבדק בבית החולים בעקבות האירוע. נתתי דעתי לטענת הסנגור לפיה משנכתב בסיכום הייעוץ "**חבלה היום בבוקר בראש לאחר שהשתתף בקטטה**" יש לקבוע כי האירוע הנדון היה אירוע הדדי. אזכיר כי במסמך נוסף בת/3, סיכום האשפוז, נכתב מפורשות כי הנאשם מסר שהותקף - בדיוק כפי שהתלונן במשטרה. אזכיר עוד כי ממילא אף לא נטען על ידי הנאשם כי התפתחה קטטה בינו לבין המתלונן במהלכה הכה בו. נוכח המפורט, טענת הסנגור גם בהקשר זה נדחית, ואין בכתוב בסיכום הייעוץ אליו הפנה כדי להעלות ספק סביר באשר לנסיבות האירוע המפורט בכתב האישום.

11. לבד מהראיות החיצוניות והאובייקטיביות אשר פורטו לעיל, גרסת המתלונן אף נתמכת בחלקה בעדות הנאשם עצמו. כמו כן, שקרי הנאשם בעניינים מהותיים, הברורים על פניהם במקרה זה, העולים מהגרסאות הסותרות שמסר בזירת האירוע, בחקירה במשטרה, בעדות בבית המשפט ובחקירה הנגדית, אשר אף אינן מתיישבות עם הראיות החיצוניות, מחזקים את ראיות המאשימה אם לא מעבר לכך.

12. כך, על פי עדותו של השוטר לוינשטיין (אשר התרענן בדוח הפעולה שערך בעת האירוע או מיד בסמוך לו), **בגרסתו הראשונה של הנאשם** בזירת האירוע מסר הנאשם כי הסודני ניסה לאנוס את חברתו, כי חברתו התקשרה אליו ואמרה לו שמישהו מטריד אותה ומנסה לאנוס אותה וחסם אותה עם הרכב שלו. לדברי השוטר לוינשטיין הנאשם הוסיף כי המתלונן הוציא סכין וניסה לדקור אותו והוא נחתך בידו, ואף והצביע על חתך מדמם באמה. כשנשאל באיזו סכין ובאיזה צבע הייתה השיב הנאשם שאינו יודע. השוטר לוינשטיין טען כי הבחין שהנאשם גמגם ונראה מאוד מהוסס ולא בטוח וביקש מניקה חברתו של הנאשם לפתוח את הטלפון הנייד שלה ועל המסך הופיעה תמונה ששלח לה הנאשם של החתך בידו לגביו טען כי נגרם מדקירת המתלונן. בנסיבות אלה התעורר חשדו של השוטר לוינשטיין כי הנאשם משקר בקשר לדקירה. לאחר שאזק את הנאשם והכניס אותו לניידת סיפר לו הנאשם כי הוא חותך את עצמו כדי שלחברה שלו ניקה יהיה אכפת(ש' 1-20, בעמ' 21 לפרו').

13. **בגרסתו השנייה של הנאשם** בעת חקירתו במשטרה ת/5 שנערכה מספר שעות לאחר האירוע, מסר הנאשם כי רב עם ניקה, הלך הביתה והיא הלכה לרכב. לדבריו, כעבור 20 דקות שלחה לו הודעה ששני אנשים שחורים מנסים לעשות לה משהו. הוא שוחח עמה בטלפון והיא נשמעה מפוחדת. הנאשם הלך לכיוון הרכב וראה אותה במושב האחורי. הנאשם ראה מישהו חוסם אותה עם הרכב והיא אמרה לו שזה האדם. לדבריו, דפק למתלונן על החלון והוא התעלם ממנו, לאחר מכן המתלונן הסתובב ועשה כאילו הוא מוציא משהו מאחורה "**...אני לא יודע אקדח או סכין ואז הוא ברא (צ"ל - בא - ד.א.) לפתוח את הדלת אני פתחתי כדי שהוא לא יצא אליי ואז נתתי מכה שהדלת תיסגר והחלון שלו נשבר מהלחץ...ואז הוא פשוט התחיל לברוח עם הרכב ואני עליתי לאוטו וניסיתי לתפוס אותו עד שהמשטרה תגיע... אני כוונתי אותם אליו והם הביאו אותו ותפסו אותו**" (ש' 8-16).

14. כשנשאל האם ראה סכין או אקדח השיב "**סכין אני ראיתי ביד שלו, אני לא בטוח שזה סכין אולי זה היה משהו אחר אני לא בטוח, אני מהפניקה לא שמתי לב אני סגרתי את הדלת ואז אני עוד פעם ניסיתי ואז הוא נסע במהירות.**" הנאשם אישר בחקירתו כי לא ראה את המתלונן תוקף את ניקה וטען כי הבין זאת ממנה מאחר ואמרה לו "שתי אנשים שחורים תבוא מהר" לדבריו: "**מה הוא עוד יכל לעשות, זה קורה הרבה בשכונה הזאת**" (ש' 30). הנאשם לא זכר אם מפתח הבית היה בידו בעת שניגש לרכב המתלונן, ומסר כי הוא בדרך כלל נוהג לתלות את

המפתח עם קליפס על מכנסיו. לדבריו, לא תקף את המתלונן, וייתכן שהמתלונן נפצע מהחלון שנשבר. הנאשם אישר שהמתלונן לא יצא מהרכב והוסיף כי הוא מוכן לשלם עבור החלון, וכי שבירתו ככל הנראה באשמתו. לדבריו: **"...והחלון אני חושב שזה באשמתי אבל אני רק סגרתי את הדלת שלא יצא ואני צעקתי לו כי הייתי עצבני, צעקתי ממש חזק ככה לא עושים לבחורה"** (ש' 23), **"... אני נתתי מכה לחלון עם היד ובגלל זה אולי נשבר החלון, אני רק רציתי להיות איתה עם חברה שלי ולדאוג לה, אני מוכן לשלם לו על החלון, רק שיתן לי את החיים שלי בשקט"** (ש' 53-54). הנאשם אישר כי הוא זה אשר גרם לחתכים בידו השמאלית. לגבי החתך ביד ימין הסביר הנאשם כי נגרם מהחלון.

15. **גרסה שלישית נמסרה מפי הנאשם** בעת המענה לכתב האישום, שם שב וטען כי המתלונן תקף אותו ואף גרם לו לחבלות. **בגרסה נוספת, רביעית**, בעת עדותו מסר כי ניקה התקשרה אליו, נשמעה מפוחדת וביקשה כי יגיע מהר כי יש במקום סודני. כאשר הגיע לחניון ראה את ניקה במושב האחורי של הרכב מבוהלת. ניקה הצביעה לו על רכב ממול החוסם אותה. הנאשם דפק למתלונן על חלון רכבו, משענת הכיסא של המתלונן הייתה מוטה קצת אחורה. המתלונן התעלם ממנו והוא דפק שוב. לדבריו **"...הוא ניגש אחורה עם היד, ראיתי אותו מוציא משהו, זה היה נראה לי סכין, לא זוכר בדיוק אם גדול או קטן"** (ש' 21, בעמ' 31 לפרו'). עוד הוסיף, כי המתלונן התכוון לפתוח את הדלת ולצאת אליו ולכן נאבק עמו. **"הוא בא לצאת אליי הוא היה עם סכין. הייתי מבוהל. לשאלת בית המשפט-ראיתי סכין"** (ש' 24, עמ' 31 לפרו'). בעת חקירתו הנגדית, וחרף דבריו לפיהם אינו זוכר אם הסכין או החפץ החד שעל פי טענתו אחז המתלונן גדול או קטן, טען שהמדובר בגודל של 15 ס"מ (ש' 18 עמ' 35 לפרו'). עוד לדבריו, כאשר התכוון המתלונן לצאת מהרכב דחף את הדלת על מנת שלא יוכל לצאת, המתלונן דחף מהצד השני והחלון הרכב נשבר כנראה מהלחץ. לאחר מכן לדבריו זז אחורה וצעק להזמין משטרה. בעת עדותו אישר כי המתלונן לא נגע בו (עמ' 35 לפרו').

16. בעת עדותו בבית המשפט כשל הנאשם מלהסביר את הפערים שבין גרסאותיו השונות ובינן לבין עדות המתלונן והראיות החיצוניות אשר פורטו לעיל, ואף בינן לבין עדותה של ניקה. בתמצית ובעיקר, כשל הנאשם להסביר מדוע בתלונתו הראשונית טען כי ניקה התלוננה באוזניו שנאנסה (וראו בהקשר זה עדותה של ניקה לפיה הנאשם אף הודה בפניה ששיקר לשוטרים והעליל עלילת שווא על המתלונן באוזני המשטרה, לטענתו כי היה מרוגש). הנאשם אף כשל מלהסביר את טענתו לפיה לדבריה של ניקה נמצאו במקום שני סודנים. בנוסף, מתוך גרסאותיו המאוחרות עולה כי תלונתו לפיה הותקף בסכין על ידי המתלונן ונפצע היא טענה שיקרית לחלוטין, וגם הפצע אשר הציג כלל לא נגרם לו מידי המתלונן. הנאשם אף אישר בחקירתו הנגדית בבית המשפט כי המתלונן כלל לא נגע בו. באופן לא ברור חזר הנאשם במענה לכתב האישום על הטענה לפיה הותקף על ידי המתלונן, טענה אותה זנח שוב ועליה לא חזר בגרסתו בבית המשפט כאמור (ראו גם ש' 11, בעמ' 44 לפרו'). יש לזכור עוד את גרסתו המתפתחת לגבי המצאות סכין או אקדח בידי המתלונן. עוד כשל הנאשם מלהסביר כיצד גרסתו באשר לאופן שבירת חלון הרכב (דחיפות הדדיות של הדלת), מתיישבת עם העובדה הברורה והמוכחת לפיה גם החלון האחורי ברכב נשבר, ונראה כי בעקבות חבטה בו (ת/1). כן לא ידע להסביר את החבלות שנגרמו למתלונן, ואין המדובר בחבלות מהסוג היכול להיגרם כתוצאה מפגיעת זכוכית מהתנפצות החלון.

17. אלה הם עיקרי הסתירות והגרסאות השונות של הנאשם, ודי בהם כדי להביא למסקנה לפיה לא ניתן לבסס כל ממצא עובדתי על עדותו. מסקנתי והתרשמתי היא כי גרסתו של הנאשם היא גרסה שקרית ומניפולטיבית, וקיימת אף חומרה רבה לצידה נוכח תלונתו הראשונית והשיקרית בפני השוטר לווינשטיין אודות מעשים חמורים על ידי המתלונן. למרבה המזל, השוטר לווינשטיין היה ערני דיו על מנת לבדוק ולהגיע למסקנה לפיה אין המדובר בגרסת

אמת, ובכך לחסוך עוגמת נפש ממשית ומיותרת למתלונן. בגרסת הנאשם יש כדי לחזק את ראיות המאשימה (אם לא מעבר לכך) ואין בה כדי לפגוע במהימנות גרסת המתלונן או בתמונה העולה בבירור מתוך הראיות שהציגה המאשימה לפיה הנאשם תקף את המתלונן וגרם לו לחבלות ממשיות, ואף הזיק במזיד לרכב בו ישב המתלונן.

18. אם לא די באמור, הרי שאפילו **מגרסתה של ניקה** אשר בעיקרה מבקשת להטיב עם הנאשם בן זוגה, ועל פניה נחזית כמגמתית, עולים ומוכחים באופן ברור שקרי הנאשם. כך, על פי עדותה של ניקה, ובניגוד לגרסתו הראשונה של הנאשם, המתלונן לא יצא מהרכב ואף לא איים, תקף או ניסה לאנוס אותה. לדבריה, פחדה מהמתלונן בשל היותו סודני, משלטענתה באזור בוצעו בעבר תקיפות ואנוס בידי סודנים. בנוסף, על פי עדותה מעולם לא אמרה לנאשם כי נמצאים במקום שני אנשים שחורים כטענתו בהודעתו ת/5, וטענה שדיברה על אדם אחד בלבד. כמו כן, ובאשר לעדות השוטר לוויןשטיין בדבר תלונת הנאשם כנגד המתלונן מסרה: **"מה שיוצא מהפה של טל זה רוצה לאנוס אבל הוא לא מתכוון"** תוך שהסבירה **"כי אני שאלתי אותו אפילו כשהגענו בבית. והוא אמר לי: סתם אמרתי, אני התרגשתי ממה שקרה"** (ש' 23-19, בעמ' 59 לפרו'). **"ואז כשהיינו בבית אמרתי לטל: למה אתה אומר ככה שהוא רצה לאנוס אותי אני לא אמרתי ככה. וטל אמר אני התרגשתי, וזה מה שיצא מהפה שלי, בגלל מה שקרה ואנחנו יודעים שזה לא קרה. הנה אני אפילו אומרת את זה."** (ש' 9, בעמ' 60 לפרו').

19. בעדותה, ביקשה ניקה לתמוך בגרסת הנאשם וטענה כי ראתה את המתלונן **"מוציא משהו מאחורה"** כשישב ברכב (ש' 9, בעמ' 55 לפרו'), אך קיים קושי ליתן אמון בדבריה בשים לב לכך שעל פי גרסתה עמדה רחוק יחסית, כשניים שלושה מטר מאחורי הנאשם, לכך שהאירוע אירע בשעת לילה מאוחרת ובמקום שאינו מואר (ש' 5, בעמ' 58 לפרו') ואף חלונות הרכב כהים (לפי הנחזה בתמונה נ/1). קושי נוסף, עיקרי, המלמד על מגמתיות עדותה והעובדה שלא ניתן ליתן בעדותה באשר נסיבות האירוע אמון נלמד מגרסאותיה באשר לחפץ שטענה שהוציא המתלונן, אשר התפתחו לאורך עדותה, בפרט כשהבינה שגרסתה שונה מזו של הנאשם. כך, לאחר שטענה שהמתלונן הוציא מקל ונשאלה מה היה אורכו השיבה: **"הוא עדיין לא הוציא את כולו, אבל ראיתי שהוא מסתובב זה בערך באורך של 50-60 ס"מ (מדגימה עם הידיים)"** (ש' 18-17, בעמ' 51 לפרו'). כאשר עומתה עם העובדה שלטענת הנאשם הוציא המתלונן סכין (או סכין או אקדח) השיבה והתפתלה: **"איזה סכין? לא. אני אומרת שאני ראיתי שהוא הוציא משהו משם. אני לא בטוחה, אני לא ראיתי בדיוק מה הוא הוציא. אני לא בקרוב כל כך. אני רק מאחורה של טל. אני רק אומרת שהוא רצה הוא הוציא משהו מאחורה שלו"** (ש' 3-1, בעמ' 58 לפרוטוקול).

20. בנסיבות המפורטות, התרשמתי היא כאמור כי עדותה של ניקה היא מגמתית ומטרתה לתמוך ככל שניתן בגרסת הנאשם, ללא קשר להתרחשות במקום בפועל. על כן, אינני מוצאת לבסס כל ממצאי עובדה על דבריה לפיהם הנאשם לא תקף את המתלונן (חרף חבלותיו), או על עדותה לפיה ניסה המתלונן לפתוח את הדלת והנאשם דחף אותה חזרה. כך או כך, בעת חקירתה הנגדית ניקה אף אישרה בעת עדותה בבית המשפט כי מסרה במשטרה שהנאשם דפק על חלון רכבו של המתלונן פעמים רבות בחזקה עד אשר נשבר, לצד טענתה לפיה מסרה בחקירה במשטרה כי המתלונן ניסה לפתוח את הדלת והנאשם ניסה לסגרה אך הדברים לא נרשמו (ש' 4-24, בעמ' 55, 56 לפרו'). בנוסף, לא היה בפיה של ניקה כל הסבר לשבירת החלון האחורי כפי שעולה מהתמונות ת/1.

21. לאחר בחינת כלל המפורט לעיל, מסקנתי היא כי המאשימה הוכיחה כנדרש כי הנאשם תקף את המתלונן, שבר את חלונות רכבו (ככל הנראה באמצעות מפתח שהיה בידו), הכה בו באגרופיו, בפניו ובפלג גופו העליון ואף פעם נוספת לאחר שחסם את דרכו עם רכבו, והמתלונן נמלט עם רכבו מפניו משחשש ממנו. בנוסף, הוכח כנדרש כי הנאשם גרם למתלונן לחבלות של ממש בדמות נפיחות קלה מעל הלחי השמאלי, והמטומה קטנה ברירית שפה

טענת ההגנה לקיומם של מחדלי חקירה ונפקותם

22. כידוע, וכפי שנקבע פעם נוספת בעת האחרונה בע"פ 10033/17 שאכר נ' מדינת ישראל (28.10.19):

"... הלכה היא כי קיומם של מחדלי חקירה אין בו כשלעצמו כדי להביא לזיכוי נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו ואם לא קופחה הגנתו (ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (1.9.2009); ע"פ 8529/11 גוסיין אטקשייב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (24.5.2012))... אין די בטענה כללית ותאורטית בדבר הפגיעה בהגנת נאשם בשל מחדלי חקירה (ראו גם: ע"פ 1643/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.1.2015))."

ראו עוד מהעת האחרונה ע"פ 5462/18 זועבי נ' מדינת ישראל (16.12.2019) והפניית בית המשפט שם לע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, בפסקאות 34-35 (3.11.2019).

23. נקודת המוצא לדיון בסוגיה היא הכרה בעובדה שאכן נפלו מחדלים בחקירה במקרה דנן. קיים טעם ממשי בטענה לפיה נכון היה לבדוק קיומן של מצלמות במקום, לגבות עדות מעדים לאירוע ובכללם המודיע, ולערך חיפוש על המתלונן ו/או ברכבו, לאור טענותיו של הנאשם בדבר קיומו של סכין או אקדח. בנוסף, נראה כי נכחו מספר שוטרים באירוע (לכל הפחות 5 שוטרים). גם אם השוטר לוויןשטיין היה מנהל או מוביל האירוע, כפי שעולה מעדותו ומעדות השוטר ערמי חרף הכתוב בדוח הפעולה נ/1 ובשים לב לנ/2-4, נכון היה שלכל הפחות השוטר ערמי שהיה שותפו, יערוך דוח פעולה וכזה לא נערך על ידו. השאלה הנשאלת היא מה נפקות אותם מחדלים אשר נפלו? לטעמי, בראי הראיות אשר פורטו לעיל, עדות המתלונן הנתמכת בראיות חיצוניות ואובייקטיביות, שקריו הברורים של הנאשם וגרסאותיו הבלתי סבירות והמשתנות, המחדלים אשר נפלו לא הביאו לקיפוח הגנת הנאשם ולא היה בפעולות החקירה הללו כדי לסייע לגרסתו. משכך, אין בהם כדי להביא לזיכוי.

24. לשם הדוגמא וביחס למחדל המשמעותי ביותר לטעמי, גם אם נניח לטובת המתלונן כי יתכן והייתה סכין ברכבו או על גופו של המתלונן אשר הייתה נמצאת בחיפוש, בראי גרסאותיו השונות והסותרות אודות סכין או אקדח, אורך הסכין, שקריו אודות פציעתו על ידי המתלונן באמצעות הסכין, עדות ניקה אודות מקל ולא סכין, וטענתו כי לא תקף את המתלונן (לצד חבלות אצל המתלונן), לא היה בכך כדי להביא לזיכוי מתקיפת המתלונן או להצדיק מעשיו כהגנה עצמית. יש לציין כי טענה לפיה תקף הנאשם את המתלונן כהגנה עצמית אף לא נטענה כטענת הגנה (והרי הנאשם מכחיש כי תקף את המתלונן) ולא הונח לה כל מסד עובדתי בגרסת הנאשם.

25. בראי כלל המפורט לעיל, מצאתי כי המאשימה הוכיחה כנדרש את יסודות העבירות בהן הואשם הנאשם, תקיפה הגורמת חבלה ממשית, והזיק לרכוש במזיד. בנוסף, כמפורט לעיל, אינני מוצאת כי מחדלי החקירה אשר נפלו הביאו לקיפוח הגנת הנאשם כך שיש להורות על זיכוי. משכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן לפי סעיף 380 ו-452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תש"פ, 22 דצמבר 2019, במעמד הצדדים